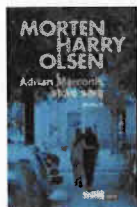

Morten Harry Olsens nye roman, «Adrian Marconis store sorg», er ikke på nivå med det beste i hans forfatterskap.

Dette er for skralt

Morten Harry Olsen

«Adrian Marconis store sorg»
Vigmostad Bjørke

Forfatter på tomgang skriver om forfatter på tomgang.

Anmeldt av **Cathrine Krøger**
cathrine.kroeger@c2i.net

BOK: Adrian Marconi er en middelaldrende forfatter bosatt i et rekkehus på Oslo vest. Han er fraskilt med en datter i USA som sjelden ringer ham. Han må drikke et halvt glass whisky og ta en halv sobril for å sove om natten.

Og han har gått i stå som forfatter. Idéene vil ikke lenger komme til ham. Årsaken er delvis en uforklarlig sorg som han ikke riktig forstår hvor kommer fra.

Paralleller

Dette er en vanskelig bok å anbefale. Morten Harry Olsen gjør det vanskelig. Nå kjenner jeg ikke Olsens privatliv, men helt overfladisk har han sterke paralleller til sin Marconi. Forfatterbibliografien synes identisk, statusen identisk, bosted identisk.

Her er flettet inn barndoms-erindringer fra nord, der Olsen også kommer fra. Viktigste; i likhet med Marconi synes også Olsen å ha gått fullstendig tom for idéer. Denne dobbelheten er muligens bevisst, og det kunne blitt godt. Om romanen hadde vært god.

Jeg-stemmen

Grunnen til at jeg trekker inn Olsens biografi, er at forfatterbiografi kontra kunst er et sentralt tema i boka. Marconi sliter med å skrive et forord til Nabokovs «Lolita», der Nabokov har brukt sin egen biografi, men benekter å ha et Lolita-kompleks. Her er det åpenbare paralleller til Knausgård. Marconi fastslår at et forfatterliv ikke skal forstyrre boka: At boka skal stå alene.

Da er det fristende å ta Marconi

NY ROMAN: Morten Harry Olsen debuterte i 1985. Hans forrige roman, «Størst av alt», kom i 2004. Samtidig med at forfatteren fyller 50 år, kommer «Adrian Marconis store sorg». Foto: Ola Sæther

(Olsen?) på ordet, og til og med bruke Knausgård mot ham. Knausgårds svært personlige romanprosjekt er så velskrevet at det blir god litteratur av det. Olsens roman derimot – som insisterer på å være roman – fremstår så slapp, slentrende og dagboksaktig på tomgang at jeg-stemmen blir påtrengende privat å forholde seg til. Det er brutalt å si, i og med at romanen handler om hvor tungt det er å være forfatter på tomgang.

Ingen nerve

Problemet er at romanen er blottet for nerve, humor og dynamikk. Den er forunderlig politisk korrekt, nærmest moraliserende. Marconi treffer en uteligger og reflekterer: «Noen kaller dem usynlige, men det er de slett ikke. Jeg – de fleste av oss tror jeg, sikker er jeg ikke – ser dem godt, men velger å ignorere dem.»

Han har tanker om innvandrere: «Han misliker norske turister som drikker seg drita og kler seg nakne i muslimske land, like mye som innvandreres forsøk på å tvinge sin kleskode på norske jenter.» Det er umulig å være uenig i det. Så umulig at det er ikke behøver å sies. I hvert fall ikke fylle en hel roman.

Uforløst

Riktignok er det dramatikken her. Marconis kjærlighet til en kvinne, en bror – en parodi på en moderne pengemann fra vestkanten – som blir arrestert, en utligger som går amok. Men dramatikken spilles ikke i bokas dynamikk. Marconis diffuse uforklarlige sorg forblir like uforklarlig diffus når boka er ferdig. Det er jo slik livet selv er. Uforløst. Men en roman kan ikke være uforløst av den grunn. Det er jo derfor den er den fiksjonen Olsen insisterer på at den skal være. Men som han altså ikke klarer å vise i denne romanen

Det mystiske drapet på grosserer Rustad i 1934 er aldri blitt løst. Før nå.

Løser tidenes mordgåte

Terje Emberland og Bernt Roughvedt

«Edderkoppen»
Schibsted

En mulig løsning på en gammel kriminalgåte fra 30-tallet.

Anmeldt av **Kurt Hanssen**
kurhanss@online.no

BOK: En sann historie fra de harde trettiåra ligger til grunn for denne krimromanen, men forfatterduoen understreker på omslaget at dette først og fremst er fiksjon. Uansett: De bringer i hvert fall forslag til en løsning på en så langt uopklart drapsgåte fra vinteren 1934.

Historikere

Begge forfatterne er historikere, Terje Emberland er seniorforsker ved Holocaust-senteret i Oslo, mens Bernt Roughvedt er forsker og biograf. Begge er eksperter på mellomkrigs- og krigshistorie, og spesielt det første kommer til nytte i «Edderkoppen». For når tiden skrur nesten åtti år tilbake, er det lett å gå seg vill både språklig og faktamessig. Det gjør ikke disse to.

Terje Emberland

Bernt Roughvedt

Hovedpersonen er den unge Arbeiderblad-journalisten Erik Erfjord, som er underlagt den berømte (og virkelige) krimreporteren Mr. George, Georg Svendsen.

Død i Dodge

På denne tida var legendariske Martin Tranmæl sjefredaktør for avisa, og selv artiklene på sports-sidene skulle ha en tydelig politisk vinkling. Men de hadde en grundig krimdekning, og en natt blir Erik

DEN DREPYE: Grosserer Edvard Rustad fikk sitt navn skrevet inn i norsk kriminalhistorie fordi hans morder aldri ble funnet.

utkommandert for å dekke et likfunn på Grev Wedels plass.

Det er innledningen til det såkalte Rustad-drapet, for på Grev Wedels plass sitter grosserer Edvard Rustad død i sin Dodge, med fire skudd i nakken. Drapet er aldri blitt oppklart, men den bragden

makter godeste Erik Erfjord her. I samarbeid med blant andre Sven Elvestad – alias Stein Riverton – beveger han seg rundt i de mest lyssky miljøene i hovedstaden på den tida, og livet hans står i fare mer enn én gang. Dessuten treffer han en vakker kvinne som trenger

LIKFUNN: Bilen av merket Dodge som sto parkert på Grev Wedels Plass i Oslo, med en død grosserer i passasjeretset.

VÅPENET: Et våpen av denne typen beseglet grossererens skjebne. Alle foto: Scanpix

hans hjelp. «Edderkoppen» er en morsom og spennende historisk kriminalroman fra en verden som ikke lenger eksisterer. Forfatterne svermer oppriktig for det gamle Oslo, med steder som Tivolihaven og Karl den 12.s gate, og klarer å vekke til live en forgangen tid som

ikke var så uskyldig. Kriminaliteten florerer i byen, og politiet – med den senere Quisling-minister Sverre Riisnæs som en av sjefene – har nok å henge fingrene i.

En jevnt over underholdende krim, selv om slutten virker litt for vidtløftig.

Heller ikke «Desiland» blir den innvandrerromanen norsk litteratur etterlyser. Og vel også trenger.

I overkant frodig Naveen

Mala Naveen

«Desiland»
Aschehoug

Mye action. Null driv.

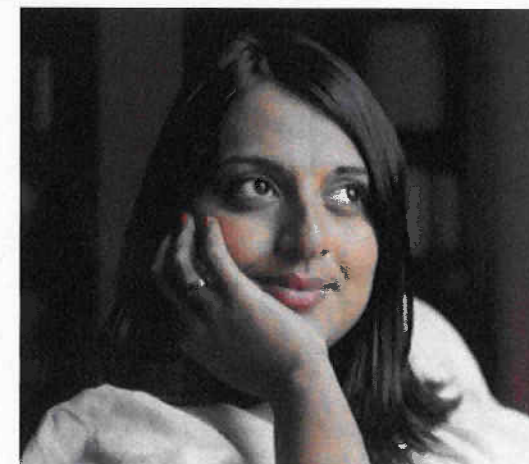
Anmeldt av **Cathrine Krøger**
cathrine.kroeger@c2i.net

BOK: Hovedpersonen i «Desiland», Mita Mehta, har vokst opp på Stovner med indiske foreldre. Hun har til sine foreldres fortvilelse avbrutt Blindernstudiene fordi hun vil lage film. Hun får ved en tilfældighet 150 000 kroner i støtte til en innvandrer-reality, der hun skal følge foreldrenes jakt etter en kone til Mitas bror. Den billedskjønne broren vil ikke ha noen kone. Han har reist til Bombay for å bli rik, men også fordi han flykter fra sin store kjærlighet som aldri ville blitt godtatt av foreldrene.

Vegrer seg

Den norsk-indiske Aftenposten-journalisten Mala Naveen avviser at debutromanen er «Den store innvandrerromanen» norsk litteratur etterlyser. En vegring som er høyst forståelig. Men det er ingen meningsløs sjangerbetegnelse, og det er ingenting ved denne boka som ikke passer inn i sjangeren. En sjanger som i de senere år har blitt svært vanlig, spesielt i engelskspråklige land. Så vanlig at det nærmer seg oppskriftslitteratur.

Tematikken i «Desiland» er i overkant lik det oppskriftslitterære. Ordet «Desi», er en betegnelse for mennesker fra det indiske subkontinentet. Her blir det et bilde på annengenerasjonsinnvandrere som kommer fra to land – eller ingen land. Ikke overraskende nekter Mita å innordne seg morens ivrige ekteskapsplaner. Hun forelsker seg i en muslim fra Somalia, det verst tenkelige for

SNAKKESALIG: Mala Naveen debuterer med en roman som er i overkant frodig og snakkesalig, mener anmelderen. Foto: Scanpix

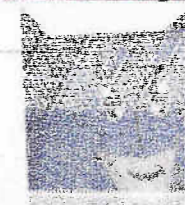
indiske hinduer. Tabuene rundt homoseksualitet er et sentralt tema. Og vi er innom Bombay, også det en by det nærmest har gått litterær inflasjon i.

Rotet og snakkesalig

Det er mye bra i denne boka. Spesielt portrettet av Mitas far. Han er fysioterapeut med en rasistisk sjef, og drømmer om å oversette tekster fra Bollywoods gullalder til norsk. Skildringen av jetsettet i Bombay er også godt. I likhet med skildringen av miljøet på Grønlandspuben Stargate, en pub som eksisterer i virkeligheten.

Som helhet derimot, er «Desiland» ikke vellykket. Det går over stokk og stein. Naveen har en tendens til å si altfor mye om alt hele tiden, med assosiasjoner og tilbakeblikk som roter det til. Hennes billedrike språk tåkelegger mer enn det klargjør. De mange dramatiske hendelsene er ikke godt nok integrert i teksten, og mot slutten tar det helt av. Jeg er fristet til, slik en ofte gjør med debutanter, å legge skylden på forlaget som ikke har holdt Naveen i ørene. Men det har muligens ikke vært så lett med dette i overkant frodige skrivetalentet.

Verdensnyhet!

bipper
powered by TELE2

TELE2

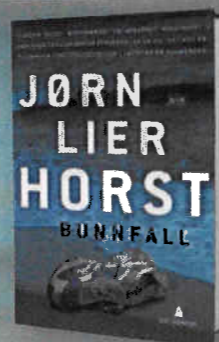
Gyldendal presenterer Jørn Lier Horst: Bunnfall

«... veldig oppfinnsom og spennende, og løsningen ligger langt fra det man skulle tro i utgangspunktet»
Kurt Hanssen, Dagbladet

«... et kriminallitterært prosjekt som avgjort holder mål»
Finn Stenstad, Tønsbergs Blad

«Blink igjen fra Horst»
Terje Stemland, Aftenposten

GYLDENDAL
www.gyldendal.no

LEIF GW PERSSON

«Jeg er dypt imponert.»
Dagbladet

«Fengslende og meget velskrevet.»
Fædrelandsvennen

S
SCHIBSTED
FORLAG

www.schibstedbok.no